

OVERWEGING	DE BESTE PLEK
DATUM	1 september 2019
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer en Ben Vocking o.p.
EERSTE LEZING	uit Jezus Sirach (3,17-19.28-29)
EVANGELIE	In de woorden van Lucas (14, 1. 7 – 14)

Overweging

Kort helder evangelie verhaal. Als Jezus ziet, hoe mensen zich te koste van anderen omhoog werken, zich verdringen om dichtbij Hem te zitten, vertelt hij een parabel over een bruiloft met drukdoende hotemetoten – veel ellebogenwerk - en een man, op de hoek van de tafel, een bescheiden mens, in de schaduw. Deze wordt door Jezus, die de Bruidegom is, die ons liefheeft is, gezien en opgetild: Vriend kom toch dichterbij! In de oude vertaling: Vriend kom wat hoger op. Het evangelie lijkt niet te hoog, niet te zwaar, we kunnen het volbrengen. Geeft Lucas een handige strategie: Stel je bescheiden en nederig op, dan maak je goede kans op de beste plek...Is dat de blijde boodschap van Lucas? Of is de boodschap toch weerbarstiger? Is de plek op de hoek van de tafel echt de beste plek, zoals dat bankje op de voorkant van ons liturgie een hemelse toplocatie is. “

We kennen het thema uit de gelijkenis: het verlangen om gezien te worden, de angst om niet gezien te worden. En wat is trouwens ‘gezien worden’ in dit evangelie? Dat je een ‘gezien’ iemand bent, respect voor je hebben, niet over je heen lopen of dat je gezien wordt, zoals je bent, ook in je angst om niet gezien te worden.

Om in de wereld gezien te worden, wordt met de ellenbogen gewerkt. Dat is de wereld. Misschien zelfs wel nodig. Zonder strebers komen we niet ver in sport, niet in wetenschap, ja ook om de enorme klimaatproblemen te tackelen is vernuft en strijd nodig. Een heel gedoe als regeringsleiders op de foto moeten. Wie staan vooraan en wie mogen daar vlak bij staan. Wat genoten de persmusketen van de trillende hand van Angela Merkel, een teken van zwakte... In veel kerken – anders dan in de Dominicanenkerk, hoe komt dat? – zijn juist de achterste banken het beste bezet, de vaak zeer honkvaste gelovigen. “Ik hoef niet zo ‘neudig met neuze vooran te zitten”, hoor ik zeggen. Bescheidenheid maar toch ook een fors oordeel over degenen in de eerste banken.

“Mijn kind, wees zachtvaardig in wat je doet, dan je geliefder dan iemand die geschenken geeft” horen we Jezus Sirach in de eerste lezing zeggen. “Hoe belangrijker je bent, des te bescheidener moet je zijn, dan vind je genade bij de Levende”. Is het kiezen van de goede plek ook bij hem een kwestie van strategie?

Een paar jaar geleden zag ik een interview van Joris Luyendijk met bisschop Desmond Tutu. De journalist uitte zijn bewondering voor de bisschop zijn milde glimlach, zijn humor, zijn werk voor de waarheidscommissie, Eigenlijk bent U voor mij een heilige, heeft u dan helemaal geen zwakke plekken. Bent U zonder zonde? De bisschop werd verlegen, lachte, was even stil en zei toen: “Je moest eens weten hoe ijdel ik ben. Hoe fijn ik vind als me vragen om eregast te zijn bij een maaltijd voor goede doel, hoe bang dat ze me vergeten...”. Hoe bescheiden en zachtaardig...en ook wat een goede plek was daar in dit gesprek ontstaan, van zien en gezien worden, de schaamte en ellebogen voorbij...Eén van van de meest bijzondere plekken in het evangelie is misschien wel Getsemane, waar Jezus bidt om door een engel getroost te worden. Juist hier realiseer je je: Onze God is mens geworden, waarachtige vlees, knielde, bad, had God nodig... Wat maakt deze kerk tot zo'n bijzondere plek, tot een heilige plaats? Voor veel mensen gebeurt bij binnenkomst als voorganger en assistenten binnentreden. Bij de 'introïtus'. De bel gaat. Het wordt stilt. Van achteruit naar voren, langzaam, zingend en buigen voor de plek van ontmoeting. We vertrouwen ons toe aan Hem die ons ziet en tot ons spreekt. Het zijn de voorgangers die dit ritueel voltrekken. Maar ze zijn voor-ganger. Ze doen dit namens ons allemaal. We komen allemaal van achteren naar voren. Om de stem te horen: Vriend, kom wat dichterbij. Vriend kom wat hoger op?

